

Telecí, 31.3.2019

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Zaradoval jsme se, když mi řekli: Půjdeme do Hospodinova domu! A naše nohy již stojí ve tvých branách, Jeruzaléme. Vyprošujte Jeruzalému pokoj: Kéž v klidu žijí ti, kdo tě milují! Pro své bratry, pro své druhy vyhlašují: „Budiž v tobě pokoj!“ (Ž 122, 1-2.6.8)

PÍSEŇ 611 není lepší, (604 bud sláva bohu)

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, Bože silný a věrný, Otče dokonalý v lásce, těšíme se z toho, že jsi i nás zavolal do velkého zástupu těch, kdo přicházejí ze všech míst, aby se před tebou klaněli, tebe vzývali a oslavovali. Vzdáváme ti chválu a díky za tvé milosrdenství, které jsi nám prokázal v Pánu Ježíši Kristu. Jeho oběť nás s tebou smířila. Dokořán nám otevřela tvůj dům a prostřela bohatě stůl jako milovaným dětem. Tak před tebou i v této chvíli stojíme, zaraženi tvou dobrotou a štědrostí a s neslychanou nadějí na plnost tvé radosti a spásy při slavném zjevení tvého království. Nežádáš od nás za to nic, jen abychom v prostotě a radosti tvé dobrodiní přijali, za tvou spásu děkovali, navzájem si ji přáli a jiným k ní sloužili.

Pane Ježíši, jsi to ty sám, spása a radost, spravedlnost a pokoj, ty, jenž jsi se pro nás vzdal všeho, co bylo tvé, a na našem místě přijal odsouzení a smrt. Vyznáváme, že to i my těžce chápeme a hledáme jinou spásu: hledáme pohodlí života, viditelné bezpečí.

Bože Duchu svatý, prosíme, abychom byli upevněni a posilněni i službou této neděle. Amen.

I. ČTENÍ / Ex 16, 4.13-15

PÍSEŇ / 636 z tvé ruky

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši, ty hledáš ztracené, neodvracíš se od trpících, snímáš z ustaraných starost a z ustrašených strach. Ty uzdravuješ nemocné. Snášíš nechápavé a nedověrnou víru neuhašuješ. Hříšníkům odpouštíš, sytíš hladové. Všem tvá oběť dává život. Tvé lásce, Pane, předkládáme všechny, kdo k tobě přicházejí ve své nouzi, v nejasnosti víry i pomýlenosti svého očekávání. Všecky, kdo přicházejí neděli co neděli, i jen zřídka, i jen o svátcích.

Přimlouváme se za kazatele a presbytery, kteří mají tvou milost brát a předávat, ale jsou bezradní před lidskou nedostatečností, nedostává se jim víry a nemají představy o moci tvé lásky v kříži, o moci tvé oběti, jež tvoří pokoj, radost a celé zdraví.

V pokoře a tichosti svých srdcí myslíme na svoje vlastní selhávání: ve své rodině, v zaměstnání, vůči sousedům. Pane, pomoz nám. Věříme, že to chceš učinit nad každou představu naši v odpověď na tyto prosby: Otče náš, který jsi v nebesích ...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Ef 5, 8-11.14

I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem. Žijte proto jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda; zkoumejte, co se líbí Pánu. Nepodílejte se na neúčinných skutcích tmy, naopak je nazývejte pravým jménem.

A kde se rozjasní, tam je světlo. Proto je řečeno: Probud' se, kdo spíš, vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus.

POŽEHNÁNÍ

Hospodin ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvař a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvař a obdať tě pokojem. Amen. (Nu 6,24-26)

PÍSEŇ 685 i když se rozcházíme

N. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / J 6, 1-5

Milí přátelé v Kristu,

jak nakrmit velký zástup čítající asi pět tisíc lidí? Kde na to vzít chleba a pak i peníze, aby se všichni ti poutníci, co jdou za Ježíšem i najedli?

Naštěstí tam byl jeden chlapec, který měl pět ječných chlebů a dvě ryby, ale co je to pro tolik lidí? Nebo se zeptejme ještě jinak: máme před sebou pět ječných chlebů a dvě ryby na pět tisíc poměrně hladových lidí. Jak to udělat, aby se na všechny dostalo a nikdo nezůstal hladem? Zní otázka jednoho z Ježíšových učedníků Ondřeje, na níž Ježíš odpoví tím, ať se všichni posadí a koukají. A teprve nyní viděli, že pět tisíc bylo jenom mužů...

Jo, máme před sebou téměř matematický příklad a teď jde o to, jak ho rozlousknout, abychom se dobrali nějakého výsledku a všichni byli spokojení. Ježíš na to však jde jednoduše. Prostě se posadí do trávy a všichni s ním, vezme, co má, poděkuje i za to málo a začne rozdílet. A hle, na všechny se dostalo, dokonce si každý mohl vzít, kolik chtěl, a ještě jim zbylo. Konkrétně dvanáct plných košů s nalámanými díly. Jak to ten Ježíš jen udělal? Diví se všichni a hned ho začnou považovat za Proroka, na kterého už dlouho čekali a který má i přijít. Což Ježíš poznal, a protože věděl, že by to byl jeho ko-

nec, jal se zmizet na jednu velmi vysokou horu, aby tam byl zcela sám.

My však jsme stále tady a přemýšlíme, co to má všechno znamenat a jestli tu jde opravdu o pět chlebů a dvě ryby na více než pět tisíc hladových krků. Nebo snad ještě o něco jiného.

Bé je správně. Jde o znamení. Tolik lidí neboli tak veliký zástup šel za Ježíšem proto, že viděli znamení, jak Ježíš uzdravoval nemocné a asi i sytil hladové a chtěli poznat, co za tím je. A když je Ježíš po výstupu na horu i se svými učedníky uviděl, položil jednomu z nich, Filipovi, poměrně záludnou otázku, co jim všem dáme a kde to případně nakoupíme, aby všichni měli dost? Přitom už sám moc dobře věděl, co udělá, jen chtěl svého Filipa trochu poškádlit, ten se na to chytil, až musel zasáhnout jiný učedník Ondřej, o němž se toho jinak moc neví, že tu je jeden chlapec a dál jsme si to už říkali a nám to i musí takhle stačit.

Jde o znamení. Celou dobu jde o znamení. Ale jaké znamení? To, že uzdravoval nemocné, sytil hladové, a ještě jim zbylo, odkazuje k jedné jediné věci. Že to byl opravdu mesiáš, Syn Boží, který svými činy odkazuje k tomu nechat se jeho spásnými skutky obejmout a s chutí je předávat dál. Přijmout Kristovu oběť jako výzvu a jít a být tu především pro druhé, sami něco obětovat. Vydávat sám sebe jako Bohu milou oběť. V poslušnosti jeho příkazů.

Anebo ne? Co když po nás Pán Ježíš ve skutečnosti vůbec nic nechce, jen, abychom šli za ním a někdy ani to ne, a když řekne sednout, abychom se všichni posadili a jedli, co nám dává, byť by nás bylo pět tisíc a měli bychom jen pět bochníků chleba a dvě ryby, a ještě bychom se tvářili spokojeně, jako že nám to stačí, a ještě mu dvanáct plných košů nechali a pak ho v klidu propustili. To by však nebyl Ježíš a jeho spásná moc, která nás, ať chceme nebo nechceme, vede do života a k životu, ať už tomu časnému nebo i věčnému a dává nám poznat, že to opravdu nejsme sami ani pro sebe a že Ježíš ani své životadárné skutky nečiní pro nic za nic, ale aby i nás dovedl k ještě hlubšímu pochopení jeho přítomnosti spočívající v tom, že je to on, Boží Syn, který jen a pouze odkazuje k nebi. A když vidí velký zástup lidí za sebou, prostě je po dlouhé cestě nakrmí a když viděl nemocné, prostě je uzdravil a když vidí nás, ještě mu zbyde.

A jak je to s námi? Co chceme vidět a před čím naopak oči raději zavíráme? Zázraky, nasycení pěti tisíc lidí pěti ječnými chleby a dvěma rybičkami, vůbec to, že lidé jdou za Ježíšem, i když mají hlad nebo možná právě proto a ten se o ně už milostivě postará či to, že o úspěchu celé výpravy rozhodne jeden chlapec, který u sebe něco má a není to houser anebo když jim něco zbyde i pro nás?

Ani – ani. Chceme vidět znamení. Chceme vidět, když se někdo uzdraví a nebo když někdo někoho uzdraví, chceme vidět, že to

s námi Ježíš myslí vážně a právě na nemocných nám chce mj. ukázat, kde je i naše místo a proč tu vlastně i on sám je. Chceme vidět, že je tu i pro nás, když jsme znavení a hladoví a vždycky pro nás bude něco mít. Chceme vidět, jak naláme pět chlebů s dvěma rybami pro pět tisíc lidí, a ještě mu zbyde na potom, a chceme vidět, že za tím vším je ještě něco víc. Copak ten, který nám byl kdysi slíben, ale především někdo, kdo má jednak na všechno odpověď a ví, co dělá a jednak ten, který určité věci dělá jakoby mimochodem. Tu někoho uzdraví, tu nasytí i nenasytné a tváří se jakoby nic a když mu za to chtějí provolávat slávu, raději v klidu odejde a nechá je s jejich koši.

Neboť právě to je důležité. Abychom dobře pochopili význam Ježíšovy reálné přítomnosti a toho, co nám po sobě zanechal a odkázal, je třeba si uvědomit, kdo to ten Ježíš vlastně je a že to není jen někdo, kdo se postará, když už jsme znaveni, uzdraví, když jsme nemocni a posadí nás do trávy, když nevíme kudy kam.

Ne, Ježíš je především ten, který se za nás vydává, který pro nás nasazuje svůj krk a když nás vidí, tak rád vypomůže anebo aspoň něco vymyslí. Je ten, koho se nemusíme bát a nějaké řešení se vždycky najde, je ten, komu můžeme svěřit i to, co v podstatě nemáme nebo má jen jeden z nás a on už si s tím nějak poradí. Je ten, komu vždycky ještě zbyde, až se tomu nestačíme divit. A je ten, který umí včas zmizet, a být taky chvíli sám.

Ale umíme tuto Ježíšovu oběť, když se za nás a pro nás tak vydává i přijmout? Umíme za ni být vděční? Anebo je to pro nás už spíš samozřejmost, že když ho tak statečně následujeme, tak pro nás už bude něco mít a když se na něj smutně podíváme, už si najde někoho, kdo bude něco mít a když se nasytíme, tak způsobí, že se budeme moci nasytit i příště. Že je toho dost.

Opět ani – ani. A chceme víc. Nejen mít dost pro všechny, ale především těch pět tisíc, které si s sebou Ježíš vede. Nejen hladových krků, ale především těch, kteří by spolu s námi Ježíše následovali, a nejen přijímat, ale i dávat. Je to zvláštní příběh a už víme, že v něm nejde o nasycení pěti tisíců, ale o něco ještě trochu podstatnějšího. Ani nejde o to se rozdělit, když stejně ještě zbylo, jde o to, kdo nebo co nám ten chleba dává, jestli si ho můžeme dovolit nakoupit anebo nám bude stačit jeden malý chlapec.

A jde o to, jak moc si vystačíme s málem. Jestli nám stačí to, co máme anebo nás to nutí přemýšlet, co je v životě opravdu důležité, zda skýva chleba a kus ryby anebo to, že se Ježíš na chvíli posadí, vezme to, co má, vzdá díky a láme a láme. Jestli je pro nás důležité to umět správně rozpočítat anebo toužíme po jediném, prostě se na chvíli zastavit. A je už celkem jedno, jestli máme nebo budeme mít dost, tady jde o to, že po nás Ježíš vlastně chce nejen umět se po vzoru jednoho malého chlapce rozdělit, ale především být chvíli jen

tak spolu. Nekoukat se jen na Ježíše a jeho znamení a kam jde a co tam budeme dělat, ale podívat se i jeden na druhého, podělit se s ním pomalu o každý nalámaný drobek, ale hlavně být spolu. Zvláště, když pak Ježíš stejně odejde a víme, proč a nechá nás tu samotné, abychom si zavčas uvědomili, že to všechno dělá hlavně pro nás.

A my si toho i vážíme. My to i umíme. Nejen podělit se o nemožné, ale zůstat chvíli na té trávě a mlčky nebo třeba i se svým sousedem sdílet společnou radost nejen z nalezeného pokrmu, ale i z toho, že tu vůbec můžeme být. Že nás sem přivedl sám Pán Ježíš, a i díky jemu nejen že máme co jíst a s kým se dělit, ale že je nás tu tolik anebo není, důležité je, že se můžeme podívat jeden druhému do očí, dát mu kus svého lidství a spolu s ním žvýkat, co nám bylo dáno. A nemusí toho být moc, nemusíme vykupovat ani hyper ani supermarket, někdy se stačí jen podělit o to, co mám, hlavní je, že v tom nejsem sám.

Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?

Ani za dvě stě denárů chleba nepostačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.

Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby; ale co je to pro tolik lidí!

A Ježíš řekl: Ať se všichni posadí!

PÍSEŇ / 648 Kristus je má síla, (635 tvá, pane, láska)